

**İlhamdan Satıra
Osman Zengin**

Çanakkale'nin kahraman askerleri...

Bir kahramanlık destanı olan Çanakkale Zaferi'nin, yarın 105. sene-i devriyesi.

Bir kaç defa, 1306 (1890) doğumlu, rahmetli gazi dedemden hatıralar nakletmiştim. Onun şu sözleri, benim kulağımdan hiç gitmez. "1326'da (1910) asker olduk yavrum. O zaman askerlik 4 seneydi. Fakat bizim askerliğimizin ortalarında; Balkan muharebesi başladı. Ondan sonra; Trablusgarp, Çanakkale, İstiklâl muharebeleri derken, tam 13 sene askerlik yapıp, Yunan'ı İzmir'de denize döküp, Cumhuriyetin ilânından sonra terhis olduk" derdi.

İşte o rahmetli dedem ve sizin çoğunuzun da, dedesi veya daha büyük ecdadının savaştığı Çanakkale muharebesi, bizim için büyük bir dönüm noktasıdır.

Çünkü; dünyadaki bütün karışıklıkların müsebbibi olan; Yahudi, İngiliz ve Rus hainleri, gerek içtenden, gerek dışarıdan gayret ederek, Osmanlı'yı âciz duruma düşürmüş ve onun kalbi olan İstanbul'u yeniden almak üzere yola çıkmışlardır. Ve ne kadar çapulcu sürüsü varsa, Akdeniz'i, Ege'yi aşırıp ağızlarındaki salyaları akıtarak, İstanbul'a ramak kala, akıllarına gelmeyen bir maniaya toslamış ve orada kalmışlardır. Akıllarına gelmeyen o şey, Çanakkale Boğazı. Dünyada eşi olmayan bir harbin karşısında şaşkına, bozguna uğrayan yedi düvel, "Kimi Hindu, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ" yüklendikçe yüklendi, ama karşısında çelikten bir kayaya toslayıp kaldı.

Merhum Abdülhamid Han, maceraperest bazı paşaların, birlikte hareket ettiği devletleri kas-

tederek; "Bunlarda akıl yok ki, hiç denizi olmayan devletlerle müttefik olup, denizleri ve tecrübesi olanlarla deniz muharebesine giriyorlar" manasındaki sözleri çok manidar.

Muharebe enteresan, kan gövdeyi, gövde teknolojiyi yok ediyor. Çelikten bir duvar olan iman dolu göğüslere çarpıp, anasından doğduklarına, "İstanbul'u almak" sevdasıyla geldiklerine bin pişman oluyorlar.

Kahraman, fedakâr ve merhametli "İslâm'ın son ordusu" o askerlerin kahramanlıkları da saymakla bitmiyor.

300 kiloluk top mermisini, "Bismillah" deyip kaldıran Seyyid Onbaşı (ki, savaştan sonra resim çekmek için öyle bir mermiyi kaldırması isteniyor ve mümkünü yok, kaldıramıyor. Artık, o resimde görülen, maket bir şekli kaldırıyor)

Yaralanan bir Anzak askerini, ölümü göze alarak ortaya atılıp, kucaklayarak, kendi askerlerinin yanına götüren kahramanı mı, açlıktan bîtab düşen düşman askeriyeye ekmeğini paylaşan kahramanı mı... daha bunun gibi neleri...

Hele bir de, şehidlik ve gâvurların mezarlıklarını gezerken dikkatimizi çeken enteresan bir şey var ki, şaşırıp kalmıştım. Fransız mezarlarının üstünde hep haç varken, bazılarında kırık haç ve dikkat edip, okuyoruz. İsmi "Ali". Meğer Fransız, İngiliz, İtalyan keferesi sömürdüğü Müslüman memleketlerden "kâfirle, düşmanla savaştırmaya gidiyoruz" deyip kandırdığı ve bir kısmının savaş esnasında, Osmanlı cephesinden okunan ezanla akıllarının durup, keferenin şeytanlığını sonradan anlayarak, ya Osmanlı cephesine kaçan ya da kaçarken öldürülen Afrikalı Müslümanların mezarı imiş.

Yani, o destan anlatılmaya kalkılsa, hakikaten büyük bir destan gibi yer tutar. Rabbimiz, bu uğurda "şüheda, toprağı sıksan şüheda" olan şehidlerimize ve dünyadan göçen gazilerimize rahmet etsin.